Karmel sv. Josefa

Budování klášterního areálu v Drastech, Praha-východ

Inzertní příloha Katolického týdeníku 35/2021 **24. – 30. srpna 2021**

Svatý Josef, náš otec a přímluvce

Byla to především sv. Terezie z Avily, zakladatelka reformovaného Karmelu, díky níž začal být sv. Josef v církvi uctíván. Francouzský autor Lucot to vyjádřil slovy: „V proslulé reformátorce Karmelu našli papežové vydatnou pomoc při šíření kultu sv. Josefa. Především jí vděčí sv. Josef za to, jak je zde na zemi oslavován."

Socha sv. Josefa v Drastech. *Snímky v příloze sestry karmelitky*

Co nám Terezie o sv. Josefovi zprostředkovává, není teorie vyčtená z knih, ale její celoživotní zkušenost, kterou s ním učinila. Pomáhal jí v mnoha malých i velkých těžkostech duchovního i materiálního rázu. Také my mu přisuzujeme náš až dosud zdárný průběh celého složitého procesu. Jsme moc vděčné, že právě letos, v Roce sv. Josefa, můžeme zahájit výstavbu našeho nového kláštera a kostela v Drastech.

Pod jeho ochranou

Úctu ke sv. Josefovi Terezie poznala v karmelitánském klášteře Vtělení ve španělské Avile, kam ve svých dvaceti letech nastoupila. Protože řád vznikl ve Svaté zemi, která byla rodnou zemí Marie i Josefa, svěřil se od počátku pod jejich ochranu. Je známo, že už ve 13. století, kdy karmelitáni přešli do Evropy, slavili svátek sv. Josefa a vytvořili k jeho cti i své vlastní oficium, ačkoli v celé církvi se začal slavit mnohem později.

Sama Terezie prožila s tímto světcem svou první zkušenost ve zlomovém okamžiku svého života, v době své smrtelné nemoci. Když byla mladou řeholnicí, mezi jejím 24. a 27. rokem, Terezie na tři roky vážně onemocněla a dokonce prožila čtyři dny v kómatu, během nichž sestry v klášteře už nechaly vykopat hrob. Z hlubokého bezvědomí se sice zázračně probrala, zůstala však ochrnulá. Protože jí pozemští léčitelé příliš nepomohli, ba spíše přispěli ke zhoršení jejího stavu, Terezie se rozhodne prosit za své uzdravení sv. Josefa a postupně může začít chodit. V té době se však nenachází pouze v těžkém tělesném stavu, prožívá i krizi duchovní. Zápasí s modlitbou. A i zde jí tento světec pomůže, stává se jejím učitelem modlitby.

Pěstoun, přesto otec

Od té doby se sv. Josef stává jejím otcem a pomocníkem ve všech jejích potřebách a těžkostech. Nepřestává ho doporučovat všem svým známým a stává se „apoštolem" jeho úcty, protože „jiným světcům, jak se zdá, udělil Pán milost, že pomáhají v jedné potřebě, u tohoto slavného světce mám však zkušenost, že pomáhá ve všech a že nám Pán chce dát na srozuměnou, že jako mu byl podřízen na zemi – neboť díky tomu, že byl považován za jeho otce, i když byl pěstoun, mu mohl přikazovat – tak i v nebi Ježíš koná, o co ho on prosí."

Sv. Josef je v životě sv. Terezie zásadním způsobem přítomen i v době, kdy se stává reformátorkou svého řádu a zakladatelkou nových klášterů. Před založením prvního reformovaného kláštera totiž Terezie po svatém přijímání dostává od Pána ujištění, že „tento klášter bude jistě založen, bude se v něm velmi sloužit Pánu a ponese jméno sv. Josefa. On nás bude chránit u jedněch dveří, u druhých naše milá Paní, Kristus pak bude v našem středu". A skutečně, založení prvního kláštera bylo možné vysvětlit jen přítomností a pomocí sv. Josefa. Otec Gracián, který byl dlouho Tereziiným blízkým přítelem a představeným, to dosvědčil a založení ostatních klášterů popisoval stejným způsobem: „Svatý Josef učinil zázrak při stavbě tohoto kláštera a stejně tak bych mohl vyprávět ještě o mnoha dalších založeních u bratří i sester, k nimž by nemohlo dojít, kdyby sv. Josef nezasáhl."

Kráčel po jejím boku

V době začátku reformy Terezie také prožije mystickou milost, kdy je Matkou Boží za přítomnosti sv. Josefa oblečena do zářivě bílých šatů a vnímá, že je očištěna od svých hříchů. Není to přitom její jediná mystická zkušenost s tímto světcem, protože její spolusestra, Izabela od Kříže, při procesu blahořečení dosvědčovala, že: „Uctívala sv. Josefa zvláštním způsobem a slyšela jsem, že se jí často zjevoval a kráčel po jejím boku."

Díky svědectví otce Graciána víme, že Terezie sv. Josefovi svěřila celé své dílo reformy a zakládání nových klášterů: „... proto nechala nade dveřmi všech svých klášterů vytesat jména naší milé Paní a sv. Josefa. Vždycky, když zakládala nový klášter, nosila u sebe sochu tohoto slavného světce, kterého označovala za zakladatele řádu – tato socha se nyní uchovává v Avile. Všichni, kdo se hlásí k řeholi bosých karmelitánů, uznávají za původce reformy sv. Josefa, s jehož pomocí sv. Terezie tento řád založila; právě tak uznává celý karmelitánský řád za svou zakladatelku nejblahoslavenější Pannu Marii."

Kláštery, které Terezie založila, byly pro ni domy svatého Josefa. Většině z nich se snažila dát jeho jméno; ze 17 „holubníčků nejblahoslavenější Panny", jak Karmely nazývala, jich 11 bylo založeno pod jeho patronací. Soše, kterou s sebou při zakládání klášterů vozila, se říkalo „sv. Josef ochránce".

Také my, jako komunita zasvěcená sv. Josefovi, jsme se od počátku našeho stěhování svěřovaly a dosud svěřujeme pod jeho ochranu. Po vzoru naší sv. matky Terezie každý den sv. Josefovi předkládáme všechny aspekty naší stavby a skrze něj vyprošujeme Boží požehnání také všem našim pomocníkům a dobrodincům. Podobně jako naše zakladatelka v 16. století, i my, o pět století později, zakoušíme jeho pomoc v malých i velkých věcech a můžeme být přítomny „při jeho díle".

sestry karmelitky z Drast

Opustit Hradčany a odstěhovat se do Drast bylo správné a životodárné rozhodnutí

Dům pro hosty, ve kterém nyní sestry bydlí, a vjezdová brána už září novotou.

Jak postupuje stavba kláštera v Drastech a co sestry karmelitky prožívaly během uplynulého koronavirového roku, popisuje v rozhovoru sestra Milada.

Na první pohled je vidět, že se to tu od mé poslední návštěvy značně proměnilo. Co vše se v Drastech za poslední rok změnilo?
Stavební firma, která nám opravovala první dva domy, zde svou práci skončila na podzim loňského roku postavením nové vstupní brány, parkoviště a úpravou prostor okolo obou domů. Završila se tak první etapa obnovy areálu. V mezičase, před začátkem druhé etapy, jsme pokračovali v práci jiného druhu. S pomocí menších firem nebo našich známých jsme postavili klauzurní zeď u silnice do Vodochod, boural se velký seník, tzv. ocelokolna, která zde zbyla po zemědělském družstvu, došlo také na generální opravu studny, která se desetiletí nedělala, přitom z ní berou vodu celé Drasty. Na jaře jsme v centrální části lesoparku postavili altán pro posezení. S pomocí brigádníků jsme začali připravovat sýpku na budoucí opravu – odstraňovali jsme žlaby a betonovou podlahu, budovali vnitřní odvětrávací kanály.

Ocelokolnu neboli bývalý seník bylo potřeba zbourat.

Takže pandemie čilý stavební ruch v Drastech neomezila? Předpokládám, že brigádníci příliš přijíždět nemohli.
Omezila, projevilo se to v opožděném řešení reklamací z první etapy a také posunutím etapy druhé. Brigádníci přijížděli v omezeném počtu nebo vůbec. Naštěstí se nám podařilo mít velkou brigádu Starých Pák na podzim i na jaře v době, kdy nejpřísnější lockdown ještě nebo už nebyl. V době, kdy nebyla tak přísná omezení ohledně cestování, přijížděli jednotlivci, kterým dlouhodobý home office nedělal psychicky a fyzicky dobře – ti byli rádi za jakoukoli práci v přírodě o samotě na našem pozemku. Pak k nám ještě přijížděli jednotlivci, kteří měli pracovní povolení na práci u nás.

Teď už se brigádníci pomalu vracejí?
Bohužel příliš ne. Pravidelně k nám přijíždějí několikrát v roce farníci z Odoleny Vody a okolí v čele s P. Kamilem Vrzalem, každý rok zde také byli na brigádě farníci z Kobylis a Čakovic. Nedávno si zde dělali teambuilding pracovníci jedné banky; jinak velké skupiny a farnosti, které se přihlašovaly dříve, se nyní nehlásí. Je to asi pochopitelné, lockdown byl pro mnohé vysilující a nyní potřebují nabrat potřebnou sílu na dovolených nebo musí dohnat to, co sami během roku nestihli. Někteří brigádníci se k nám ale začali pravidelně vracet, teď je to několik mužů, kteří nám pomáhají sekat pozemek křovinořezem, provádějí zdravotní řez stromů, vytyčují cesty v lesoparku aj.; dva tatínkové od sester k nám jezdí někdy i dvakrát týdně a dělají všechny potřebné práce včetně zednických. Také my snad zvládáme práci na pozemku lépe než loňský rok, kdy jsme se stěhovaly, a účinněji bojujeme se vším plevelem.

Jak koronavirus omezil přímo vaši komunitu?
V listopadu onemocnění prodělala téměř celá komunita. Byly jsme několik týdnů v izolaci, nejezdili k nám ani kněží, měly jsme jen bohoslužbu slova a převorka nám podávala svaté přijímání. Měly jsme lehčí nebo středně těžký průběh, jen jedna ze sester skončila v nemocnici s nelepšícím se zápalem plic a vysokými teplotami. V únoru a březnu onemocněli někteří naši rodiče, zde už průběh byl těžší. Naštěstí nikdo z nich nezemřel.

Obraceli se na vás lidé s prosbou o modlitby? Co konkrétně vám svěřovali?
Ano, samozřejmě. Prosili za zdraví své nebo svých nejbližších, také nám svěřovali všechny existenciální problémy, které pandemie způsobila. Mohly jsme takto mít účast na všem těžkém a bolestném, čím si společnost procházela.

Lze říct, že pandemie pomohla k částečnému návratu vašeho klauzurního stylu života, který jste po dobu stěhování a stavby opustily?
Po dobu naší izolace jistě. Klauzuru se snažíme zachovávat v Domě Navštívení, který je v současnosti naším provizorním bydlením. Jinak se pohybujeme po našem dvoru a pozemku, který ještě není úplně uzavřený, a proto se na něm setkáváme s brigádníky, pracovníky firem, našimi nájemníky nebo i těmi, kteří se přijedou do Drast jen tak podívat. Samozřejmě v době lockdownu bylo všechno klidnější a mohla se tak trochu zklidnit i naše komunita, i když jsme se zároveň musely věnovat i věcem, na které nebyl během stěhování čas.

Jakým?
Hodně jsme rozšířily náš web o stěhování o nové informace a fotografie, zároveň se nám konečně před adventem podařilo zprovoznit nové webové stránky našeho e-shopu, kde prodáváme naše výrobky. Sestry mohly začít více pracovat ve svých dílnách, zvláště v té na zdobení svící. Na keramickou dílnu se připravoval prostor v jednom z domů, ta začala opět vyrábět letos v létě.

Areál kláštera odděluje od silnice klauzurní zeď.

Jak se vám vlastně v Drastech žije? Užíváte si konečně dostatku prostoru, který vám na Hradčanech tolik chyběl?
Už zde žijeme druhým rokem a musím říci, že přes všechnu námahu a obtíže, které stěhování, stavba a obnova dvora přináší, svého rozhodnutí nelitujeme, ba spíše jsme utvrzovány v tom, že to bylo rozhodnutí správné a životodárné. Byly jsme moc vděčné, že i v době lockdownu jsme mohly chodit na náš velký pozemek a pracovat na něm. Celá komunita, všechny sestry, se zde cítí dobře. Stále také dostáváme velmi pozitivní reakce od místních lidí, cyklistů, kteří okolo často jezdí, i našich známých, kteří sem přijíždějí, na celou obnovu dvora. Mnozí se nám nyní také přiznávají, že když zpočátku viděli stav dvora, byli malomyslní a vůči našemu projektu nedůvěřiví, a až nyní, po první fázi obnovy, začínají věřit, že jsme nebyli idealističtí snílci a že to opravdu dotáhneme do zdárného konce. Kéž by Pán dal, aby tomu opravdu tak bylo.

Co důležitého prožila během tohoto roku vaše komunita?
Mimo těch věcí, o kterých jsem už mluvila, musím říci, že jsme také čím dál tím víc vděčné našemu otci provinciálovi za jeho doporučení, abychom již v době provizoria nezvaly lidi jen na práci, ale také na společné slavení mše svaté. Zpočátku jsme myslely, že pro to zde není vhodné místo; nakonec jsme se rozhodly brigádně upravit prostor v prvním patře druhé sýpky, která zde je, a od 9. srpna loňského roku se zde slouží veřejná mše svatá v neděli, v letním období i v sobotu. A vzniká zde již teď moc hezké společenství lidí – našich nájemníků, místních lidí, našich terciářů i těch, kteří k nám chodili ke sv. Benediktu v Praze a nyní za námi jezdí do Drast.

Jako Karmel sv. Josefa jsme také byly velmi vděčné za vyhlášení Roku sv. Josefa. Považujeme za více než symbolické, že v tomto roce začneme stavbu samotného kláštera a kostela a že všechny sestry ve formaci složí v tomto roce své sliby – dvě své celoživotní zasvěcení a jedna své sliby časné.

Jak moc se zpozdila příprava stavby vlastního kláštera a kostela?
Již kvůli opožděnému stěhování do Drast jsme měly skluz několik měsíců, nyní se to ještě protáhlo kvůli koronavirové krizi. Projektová dokumentace se dělala dvojnásobně dlouho, než jsme myslely, a tak jsme výběrové řízení na firmy zahájily až na jaře. Nyní jsme ve fázi užšího výběru a na podzim bychom měly, dá-li Pán, začít stavět. Zpoždění nám ale nijak zvlášť nevadí, v Domě Navštívení se nám bydlí celkem dobře a jiné práce okolo je také stále dost. Jedno negativum to ale má, a to je enormní zdražení všech stavebních materiálů.

Projeví se toto zdražení výrazně na ceně stavby?
Bohužel ano. Že nám budou chybět peníze, jsme věděly, ovšem nepředpokládaly jsme, že až tolik. Nějaké prostředky nám půjčily naše dačické sestry, budeme také muset navýšit svůj úvěr u banky. I tak ovšem nebudeme moci postavit celý klášter a kostel. Snad se nám to podaří do té míry, abychom se mohly přestěhovat a uvolnit tak pro hosty Dům Navštívení. Nebudeme moci ovšem uzavřít klauzuru, protože zatím nemáme prostředky na dokončení kostela a také fortny (vrátnice) a dílen.

Jaké máte plány na nejbližší měsíce?
Snad se nám podaří, že na konci srpna podepíšeme smlouvu s novou stavební firmou. Od 1. října by měla začít 2. etapa obnovy areálu – stavba kláštera a kostela. Budeme se pokoušet shánět prostředky na dostavbu kláštera a budeme dále kultivovat náš pozemek a vyrábět předměty pro náš e-shop.

(tok)

V přilehlém lesoparku sestry nechaly postavit altánek na posezení.

Jak bude vypadat nový klášter

Celkový pohled na klášterní kvadraturu s rajským dvorem a kaplí sv. Terezie.

Leckdo může být překvapen velikostí kláštera pro nevelký počet řeholnic. Protože žijeme v tzv. papežské klauzuře, je třeba mít na mysli, že klášter je celým naším životním prostorem: slouží nejen k našemu přespání, ale je také naším pracovním prostorem i místem, kde se setkáváme s těmi, kteří nás přijdou navštívit.

Východní část kláštera a vnitřní kaple sester.

Sv. Terezie si přála mít nevelké komunity, kde by sestry mohly být přítelkyněmi a tvořit jednu velkou rodinu. Proto maximální počet řeholnic ustanovila na 21 sester.

Protože součástí našeho charismatu je poustevnický prvek, na rozdíl např. od sester trapistek nemáme společný dormitář (ložnice), ale každá ze sester má vlastní, oddělenou celu, jak to nařizuje naše řehole.

Věříme, že nově budovaný klášter nebude pouze pro naši generaci, ale bude sloužit i těm, které přijdou po nás.

Kvadratura kolem rajského dvora

Typickým tvarem pro klášter je kvadratura, čtvercové uspořádání budov kolem tzv. rajského dvora. Kolem dvora je tzv. ambit (chodba), která propojuje jednotlivé budovy navzájem a jehož součástí je křížová chodba.

Naše kvadratura se bude skládat z budovy staré sýpky, který je památkově chráněná, k níž se dostaví novostavba nových křídel kvadratury s veřejnou a soukromou kaplí sester.

V přízemí sýpky budou umístěny komunitní prostory kláštera, kde sestry tráví společný čas: refektář (jídelna), knihovna, kapitulní, rekreační a noviciátní místnost; současně zde budou mít svůj prostor ekonomická kancelář a počítačové místnosti společně s archivem a sociálním zázemím. V prvním patře sýpky bude umístěno 14 cel sester.

Plánujeme keramickou i šicí dílnu

V severním křídle novostavby se bude nacházet kuchyň se skladovacími prostory, prádelna se sušárnou, kotelna a dílna údržby, kam bude možné vstupovat přes hospodářský dvůr.

Západní křídlo novostavby bude mít poloveřejnou funkci: v jeho suterénu budou dílny (keramická, šicí, na zdobení svíček a malování hedvábí s jejich sklady); v přízemí se bude nacházet fortna (vrátnice kláštera), jejíž součástí bude obchůdek sester s jejich výrobky, dále pak sakristie, hovorny sester a nemocniční cela.

Ve východním křídle bude umístěno šest cel sester, které se však prozatím nebudou stavět, křídlo zůstane jako průchozí chodba. Na něj bude navazovat vnitřní kaple sester.

Veřejná kaple svaté Terezie z Avily

Veřejnou kapli v Drastech jsme se rozhodly zasvětit naší zakladatelce, svaté Terezii od Ježíše (z Avily, Veliké, 1515–1582).

Snímek z dronu na areál kláštera na konci roku 2020. Jeho novou dominantou bude časem kaple sv. Terezie.
Snímek Petr Plodík

Protože jsme si přály, aby oltář byl obrácen k východu, a zároveň jsme byly limitovány již postavenou sýpkou, která bude součástí klášterní kvadratury, nakonec vznikl oproti novostavbě kvadratury o 45 stupňů pootočený a do ní vsazený kapkovitý (srdcovitý) tvar kaple se zvonicí (šíp), který má symbolizovat jednu z největších mystických milostí sv. Terezie, probodnutí jejího srdce andělem. Ke kapli přiléhá zvonice, která se tyčí nad okolní budovy a bude tak viditelná jak z příjezdové silnice od Klecan, tak také z celé okolní krajiny.

Prostor kaple bude výškově členěn na tři úrovně. Součástí spodní části bude presbytář (kněžiště) a chór sester, který bude přístupný z klauzurní části kvadratury. Střední úroveň bude určená pro laiky a bude od chóru sester oddělená chórovou přepážkou. Horní úroveň budou tvořit dva kůry – jeden bude přístupný pro veřejnost ze zvonice, druhý za oltářním obrazem bude součástí klauzury a bude sloužit soukromé modlitbě sester.

Kaple bude poměrně jednoduše zdobená. Oltářní obraz bude zachycovat Tereziinu mystickou milost probodnutí jejího srdce andělem a zhotoví ho akademický malíř Milivoj Husák. Ten také navrhne svatostánek, mensu a ambon. Po stranách kaple se budou nacházet sochy Krista na kříži a Panny Marie, které zhotoví sochař Vladimír Matoušek.

Z vnější strany se u kaple bude nacházet schodiště, kterým se oddělí horní (návštěvní) a dolní (hospodářský) dvůr. Pod schodištěm (a zároveň skrze zvonici) bude vstup do suterénního prostoru kaple, kde se bude nacházet modlitební místnost s matkou Elektou, muzeum bosých karmelitek a velký sál pro přednáškové a jiné účely.

Do kaple se kromě sester vejde téměř sto lidí.

Účinnost modlitby za církev

Bůh ve své Prozřetelnosti určil, že nám od našeho zla nepomůže a nedaruje nám své milosti jinak než skrze modlitbu a že skrze modlitbu některých spasí jiné (Jak 5,16n).

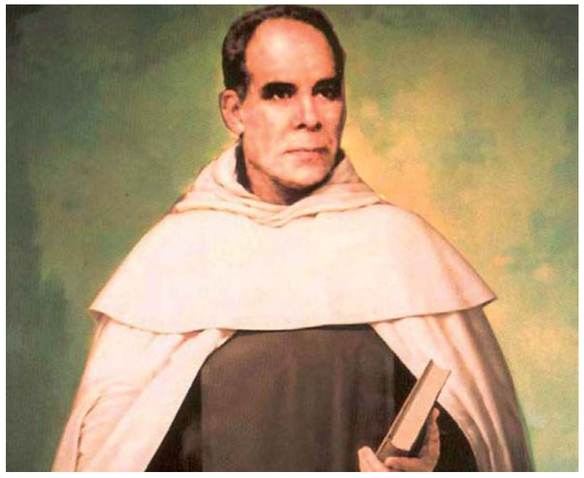

Blahoslavený P. František Palau, bosý karmelitán (1811–1872).

Jestliže nebesa dala rosu shůry a oblaka spustila déšť práva, jestliže se otevřela země a zplodila Spasitele (Iz 45,8), bylo to proto, že Bůh chtěl, aby jeho příchod předcházelo hlasité volání a prosby patriarchů, a zvláště modlitby jedinečné Panny, která vůní svých ctností naklonila nebe a stáhla do svého lůna nestvořené Slovo. Přišel Vykupitel a skrze ustavičnou modlitbu smířil svět se svým Otcem. Aby však modlitba Ježíše Krista a plody jeho vykoupení mohly být přijaté v nějakém národě nebo lidu, aby je měl kdo osvítit hlásáním evangelia a vysluhováním svátostí, je nezbytné, aby se našli lidé, kteří by nejdříve voláním a prosbami, modlitbou a obětí získali tento lid pro Boha a smířili ho s ním.

K tomuto cíli jsou mimo jiné nasměrované i oběti, které přinášíme na našich oltářích. Svatá hostie, kterou na nich Otci každý den obětujeme spolu s našimi modlitbami, není pouze vzpomínkou na život, utrpení a smrt Ježíše Krista, ale zároveň zavazuje dobrého Boha, aby daroval milost vykoupení, které je dílem jeho Syna, národu, kraji, městu, vesnici, člověku nebo lidem, za něž je sloužena mše svatá. V ní se vyprošuje smíření s Otcem, tedy obrácení národů. Aby jeho milost mohla být udělena také těm, kdo o ni neprosí, či prosit nemohou nebo nechtějí, Bůh nařídil a přikazuje: „Modlete se jeden za druhého, abyste byli spaseni" (Jak 5,16n). Jestliže Bůh daroval milost obrácení svatému Augustinovi, vděčíme za to slzám svaté Moniky; a církev by neměla svatého Pavla – jak to tvrdí jeden ze svatých otců – kdyby nebylo modlitby svatého Štěpána.

Bůh tedy uděluje lidem své milosti především skrze modlitbu, protože chce, abychom v něm poznávali pramen, ze kterého vyvěrá všechno dobro, a také prostřednictvím modlitby nás zachraňuje od všech nebezpečí, léčí naše rány a utěšuje nás v trápení.

Z duchovních spisů
blahoslaveného P. Františka Palau,
bosého karmelitána

Anketa: Jsem vděčná, že u toho mohu být

Zeptali jsme se sester karmelitek, za co je každá z nich Bohu vděčná a co v poslední době prožívá.

Společná fotka celé komunity.

SESTRA SÁRA
Za dar povolání, který mi umožňuje tady žít. Za prostor, ticho, louku, les, za zpěv ptáků. Za fyzickou práci a kontakt se zemí.

Jsem vděčná a nesu v srdci každého, kdo k nám přichází s nabídkou pomoci; za lidi, kteří po celodenní brigádě děkují, že tu mohli být. Dojímají mě jména lidí, kteří nám finančně přispívají a kteří tak vyjadřují, že náš způsob života je pro ně důležitý.

Jsem vděčná za své sestry, za to, s jakou velkodušností a odvahou procházejí tímto pro nás netypickým obdobím.

Jsem hluboce vděčná za čas vnitřní modlitby a za pokoj a radost, které dává Bůh. S úžasem děkuji za každý den i za celou cestu, po které nás Pán vede.

SESTRA MARKÉTA
Jsem vděčná Pánu, že nás pozval na toto místo. Před časem, když jsme se sestrami mluvily o tom, jakou komunitou bychom chtěly být, vnímaly jsme pozvání být komunitou, která volá druhé k životu. Volá k životu ty, které do ní přicházejí hledat své povolání, volá k životu ty, se kterými nás pojí pouto přátelství, a ty, kteří za námi jezdí a budou jezdit trávit nějaký čas poblíž našeho kláštera, volá k životu i mnohé známé a neznámé, za které se modlíme. Až tady v Drastech jsem si uvědomila, že jako první na tomto místě volá Pán k plnosti života každou z nás. On nás zve, abychom měly účast na jeho stvořitelském díle budováním nového kláštera. Spolu s námi na něm mají podíl všichni naši brigádníci a dobrodinci, kteří nás podporují a modlí se za nás. Budování je často velmi náročné, obnáší utrpení, bolest, pot, únavu... Ale zároveň Bůh skrze toto všechno bohatě obdarovává, rozšiřuje naše srdce, aby mohl dát ještě víc a uvádět nás tak do plnosti života. Jsem vděčná za to, že náš Bůh je Pánem života a Bohem živých.

SESTRA MIRIAM
Kromě svých věčných slibů jsem v uplynulém roce byla Bohu vděčná za to, že v této nelehké covidové době všichni moji příbuzní, blízcí a přátelé překonali všechny těžkosti a překážky bez velké zdravotní, sociální nebo i finanční újmy. Prosby, které během covidu, ale i mimo něj dostáváme, jsou často od lidí, kteří velmi trpí důsledkem různých tělesných nebo duševních nemocí a beznadějí v sociální nebo finanční oblasti.

Také jsem moc vděčná za všechny ty, kteří i navzdory svým těžkostem v tomto období přicházeli s ochotou pomoci v našem budování, a také těm, kteří nás podporují modlitbou i finančně. Od mnohých je to zajisté velká oběť, kterou chtějí přinést z lásky k Bohu nebo k nám a také k těm, kteří tady v prostorech modlitby, ticha a přírody budou ve svých srdcích hledat Boha.

SESTRA TEREZKA
Jsem Bohu moc vděčná za to, že během budování našeho nového domova můžeme často hmatatelně zakoušet Boží péči a ochranu svatého Josefa. Na tomto místě můžeme my sestry i lidé, kteří k nám přicházejí, zakoušet Boží přítomnost, vidět, že se Drasty stávají místem, na které se lidé rádi vracejí, protože je jim tady dobře, vnímají, že toto místo je požehnané. Už několik let zde pracujeme a modlíme se a je znát, že se proměňují nejenom stavby a okolní příroda, ale hlavně se celé toto místo stává prostorem pokoje a setkání s Bohem i pro lidi, kteří nám přicházejí.

SESTRA ALŽBĚTA
Jsem vděčná za ochotu lidí nasadit své síly a přijet nám pomoci. Zvlášť obdivuji ty, co k nám jezdí pravidelně a po malých krůčcích pomáhají tvořit celek. Krásné jsou i velké brigády, kdy se udělá najednou hodně práce a změny jsou nepřehlédnutelné.

Ale to, co mě nepřestane fascinovat, je radost, kterou mnoho z nich má, radost z toho, že mohli pomoci, že přiložili ruku k dílu, radost z toho, že tu vzniká něco, co chce náš Pán.

Jsem vděčná za to, že se mohu bosá projít po louce, za všechny krásné kytičky, co vyrostly v místech, která se podařilo vyrvat plevelu, za náš lesík, kde se člověk může schovat před sluncem, za náš sad, loňskou úrodu dýní a hub, za to, že nad veškerou naší snahou bdí náš dobrý Bůh.

SESTRA MARIE
Už jste někdy Bohu děkovali za hlínu na rukou a bláto na šatech? Za kočku na traktoru a brouka v koupelně? Já tedy ne. Dokud... Dokud jsem se nestala součástí společenství devíti žen, které daly Bohu šanci, aby projevil svou všemohoucnost. Říká se, že buď není na světě pro člověka zázrakem nic, nebo je jím všechno. Pro mě je tím největším zázrakem sám život a ten můžu tady v Drastech vychutnávat plnými doušky, takřka ho „hmatat" v jeho nejrůznějších podobách, příjemných i náročných, mimořádných i všedních. Moc si přeji, aby se toto místo stalo pro všechny místem setkání s Bohem, který je život sám a hojně ho vylévá. A tak chci poděkovat Vám všem, kteří k tomu jakkoliv přispíváte. Chci poděkovat svým blízkým za jejich podporu. Děkuji také svým sestrám za jejich lásku k Bohu a hledání toho, po čem On touží. A děkuji Bohu, že u toho všeho můžu být.

SESTRA MILADA
Velmi mě dojímají reakce lidí, kteří sem za námi přijíždějí nebo se jen tak staví a kteří nám sdělují, jak se jim tu líbí, jak je toto místo pro ně požehnané a vnímají zde přítomnost Boží. Považuji to za „výsledek" našich již mnohaletých každodenních modliteb ke sv. Josefovi, kdy skrze jeho přímluvu toto místo a lidi, kteří sem přicházejí a budou přicházet, svěřujeme Bohu, aby se zde oslavil a lidé se tu mohli setkat s Bohem. Naši každodenní námahu a obtíže spojené se stavbou považuji za zrno, které zde má padnout do země a odumřít, aby mohlo přinést mnohonásobný užitek a nový život.

Budu přijímat všechny, kteří k nám přijedou

19. března na slavnost sv. Josefa tohoto roku jsem skládala věčné sliby jako externí sestra bosá karmelitka.

Sestra Miriam skládala věčné sliby 19. března na svátek sv. Josefa.

Jsem moc ráda, že v prosinci loňského roku Sv. Otec vyhlásil rok sv. Josefa. Bylo to pro mne velkým požehnáním, protože na sv. Josefa jsem do komunity vstoupila, měla obláčku, první sliby, obnovy slibů a teď už i věčné.

Samozřejmě, že jsem se musela smířit s tím, že na slibech budou fyzicky nepřítomní moji blízcí, příbuzní a přátelé, protože v té době byl vyhlášený přísný lockdown. Nicméně obřady za přítomnosti spolusester a několika známých blízkých kněží a lidí z okolí na mě zapůsobily velice silně. Zvláště když všichni zúčastnění zpívali litanie ke všem svatým a já ležela na zemi v prostraci, jsem ve svém nitru vnímala, jak na mě doslova svolávají požehnání celého nebe. Moc hezké bylo i malé krátké pohoštění v rámci našeho areálu, které sestry přichystaly. Ráda bych i touto cestou poděkovala všem, kteří mě obdarovali svou přítomností nebo se na dálku za mě modlili a zahrnuli mě různými pozornostmi. Moc děkuji i spolusestrám, které s veškerou přípravou měly hodně práce a starostí. V průběhu těchto slavnostních chvil jsem si uvědomila, že lidé k nám jezdí moc rádi a že pro ně i pro komunitu je služba externí sestry moc důležitá.

Povolání externí sestry

Povolání externí sestry vnímám jako povolání v povolání. S touhou být externí sestrou jsem nenastoupila, ale jak jsem postupně více poznávala sebe sama ve fungování v komunitě, stále víc jsem vnímala i své vnitřní potřeby, duchovní a lidské touhy, potřeby komunity i potřeby lidí, kteří k nám přicházeli. Postupně ve mně dozrávala touha sloužit komunitě úkony vnější služby, a zároveň předávat ovoce kontemplace a vztahu s živým Bohem v mém nitru všem těm, kteří z jakýchkoliv důvodů navštíví Karmel. Protože naše spiritualita je zaměřená kontemplativně a prostředkem k tomu je papežská klauzura, ven – mimo klauzuru – sestry vycházejí, jen když je to opravdu potřeba. K obstarávání běžných věcí nám slouží v rámci dnešních možností internetové obchody, milí vstřícní lidé kolem nás a já jako externí, tedy vnější sestra.

Mým úkolem je přijímat všechny, kteří k nám přijedou na návštěvu za sestrami, na duchovní odpočinek, pro radu s prosbou o modlitbu nebo s čímkoliv jiným, a posloužit jim, zprostředkovat setkání se sestrami nebo jinak zajistit, aby od nás odešli v Božím pokoji, že jejich potřeby byly v rámci možností naplněny a přání nebo prosby byly vyslyšeny. Až postavíme klášter, mým hlavním pracovním místem bude fortna, kam budou moci lidé přicházet. V jejích prostorech se budou nacházet i hovorny, kde se budou moci návštěvníci se sestrami setkávat na přátelských duchovních rozhovorech.

sestra MIRIAM

Ztráta je uvolnění pro ještě větší dar

Setkání s papežskou klauzurou kontemplativních sester vyvolává nejrůznější reakce – od hlubokého obdivu až po naprosté nepochopení. Ani s jednou krajností nechci nějak teoreticky polemizovat, spíše si jen přeji podělit se o osobní zkušenost života klauzurované karmelitky.

Sestra Marie bude skládat slavné sliby 8. září.

Do komunity jsem vstoupila v roce 2014 a v současnosti se připravuji na složení slavných slibů. Během sedmi let formace jsem mohla vnímat podle mě zcela zásadní znamení, že mě k této formě života Bůh zve – totiž intenzivní rozvoj „uvnitř i navenek", radost ze života, životní elán. Klauzura někdy vzbuzuje obavy ze „zúžení" člověka, nezdravé pasivity či uzavřenosti do sebe. Zakusila jsem pravý opak. Proto také nerada slýchám tvrzení, že životem na Karmelu přináším velkou oběť. Jistěže přicházejí náročná období a různé těžkosti, to ale v každém životním stavu. A mnohokrát jsem prožila, že každá „ztráta" znamená uvolnění prostoru pro ještě větší dar.

Samotnou klauzuru vnímám jako nebývale široký a hluboký prostor – žádný útěk od vztahů či okolní reality, naopak jde spíš o „koncentraci" všeho lidského. (Tak jako má vše vpravdě lidské místo i v Bohu...) Utváří se tak specifická forma služby, kde modlit se za druhé často neznamená Bohu něco říkat, ale je to spíše jakési „spolu-bytí" v Bohu, vědomí sounáležitosti, vstupování do vztahu s Bohem „s druhými" a „pro druhé".

Přiznám se ale, že je mi to někdy těžké. V některých chvílích bych se raději ke všem potřebným rozběhla a pomohla jim nějak víc „hmatatelně". Pak mi ale dochází, že všechny trpící bych stejně nenavštívila a jejich situaci nevyřešila... A tak si troufám obracet Ježíšovu evangelní výzvu „Jděte!" a „posílám" já Jeho – všude tam, kam sama nemohu přijít; Jeho, který jediný je lékem na rány světa. A jsem šťastná, že se již brzy (8. září) budu moci definitivně zavázat k životu v důvěrnosti s Ním právě na Karmelu. sestra MARIE

Získat lid a území pro Boha

Zpustlý zemědělský areál už začíná hrát všemi barvami.

Ženské karmelitánské kláštery byly často zakládány ve středu velkých měst, na poutních či jinak významných místech, v minulém století také často tam, kde došlo k velkému bezpráví a násilí, aby zde sestry vyprošovaly smír (Dachau, Osvětim). Hlavním důvodem bylo vědomí, že kontemplativní mnišky svou modlitbou a obětí jako „apoštolky apoštolů" připravují na místech, kde žijí, plodné působení kněží a všem vyprošují Boží požehnání.

„Vnitřní, středočeské Sudety"

Když jsme se rozhodly kvůli hluku a malému prostoru pro přestěhování z centra Prahy do malé vesničky Drasty na Praze-východ (podobně jako to již dříve učinily i jiné karmelitánské komunity ve světě), v první chvíli jsme vnímaly jen to, že je to pro nás jakýsi „odchod na periferii", do neznámého, Bohem téměř „zapomenutého místa", jak k tomu vyzývá i papež František. Paradoxně jsme tak chtěly být blíže lidem a skrze možnost ubytování v klášterním areálu jsme si přály jim umožnit a zprostředkovat prostor modlitby, usebrání a Boží milosti. Slyšely jsme, jak mnozí toto území nazývají vnitřními, středočeskými Sudety, zanedbaným místem, ve kterém žije obyvatelstvo bez kořenů.

Prosíme, pomozte nám vybudovat nový klášterní areál v Drastech.

115-3844130247/0100

Web: **karmeldrasty.eu**

Oblast bohatá na historii

Až později, když jsme si začaly zjišťovat historii našeho nového domova a jeho okolí, jsme byly překvapeny, jak je to oblast bohatá na historii.

Celá oblast Klecan a Zdib patří k lokalitám, kde se v naší zemi nachází jedno z největších míst archeologických nálezů ještě z předkřesťanské doby. Také v naší sýpce se našly zbytky pecí, které nyní archeologové zkoumají.

Pravý Hradec

Pražský hrad je od Drast letecky vzdálený 12 km, a tak při dobré viditelnosti je na cestě z Klecan do Drast patrná jeho silueta. To nás vzhledem k historii naší komunity velmi potěšilo. Tato propojená historie se však netýká pouze nás, zjistily jsme, že archeology nalezené středověké hradiště v Klecanech začalo být nazýváno tzv. Pravým Hradcem, které spolu s Levým Hradcem na severu od Prahy a Pražským hradem tvořilo v 10. století jakýsi trojúhelník a spojnici mezi prvním ohniskem křesťanství v Čechách a zároveň prvním mocenským centrem přemyslovského státu.

Sídlo řeholních řádů

Ve středověku mělo na Praze-východ majetek mnoho řeholních řádů. Také zemědělská usedlost v Drastech patřila od 17. do 18. století řádu cyriaků, křížovníků s červeným srdcem. Zdiby patřily řádu augustiniánek, sídlících u kostela sv. Kateřiny na Novém Městě pražském, Panenské Břežany byly v majetku sester benediktinek u sv. Jiří na Pražském hradě; současně v jednom jeho zámečku žily klarisky sídlící na Starém Městě pražském – od nich ves dostala jméno Panenské Břežany. Ve vlastnictví církve byla dlouho i obec Máslovice a Větrušice po dlouhou dobu patřily Vyšehradské kapitule.

Druhá světová válka

Toto území však poznamenala i temná historie v době 2. světové války. V blízkosti Klecan se v prostoru směrem na Drasty a Zdiby nacházelo letiště, které bylo využíváno německou Luftwaffe, a na konci války zde proběhla velká letecká bitva. Dolní zámek v Panenských Břežanech za války obsadil se svou rodinou říšský protektor Reinhard Heydrich. Na přání jeho manželky Liny tam v r. 1941 dorazila z Terezína pracovní četa Židů, která se musela starat o jejich pozemky a zahradu. Panenské Břežany se tak staly jedním z nejmenších koncentračních táborů na našem území. Odtud odjel Heydrich na svou poslední cestu do Prahy, kde na něj byl v Kobylisích spáchán atentát. V tomto směru se také nachází Kobyliská střelnice, kterou si nacisté zvolili jako své popraviště. Horní zámek v Panenských Břežanech si zabral K. H. Frank; od r. 2016 se zde nachází Památník národního útlaku a odboje. Opět zde vzniká jakýsi trojúhelník, tentokrát temný: Panenské Břežany spolu s Lidicemi a Terezínem vytvářejí oblast, která pro paměť národa symbolizuje toto jeho tak bolestné období.

Duchovní obdělávání pozemku

Naše zakladatelka, sv. Terezie Veliká, přirovnávala naši duši k zahradě, kde chodí „Božský Zahradník". Duše bez modlitby je jako zarostlý pozemek, kde bují spousta plevele a kde se nejde pohybovat... Modlitbou se „zahrada naší duše" kultivuje tak, aby se v ní Ježíš mohl volně procházet a zahrada mohla přinášet plody.

Věříme, že to, co se děje s jednotlivou duší, odráží i to, co může probíhat na území obce, města či státu. A tak se modlíme, abychom podobně, jako náš neudržovaný a mnohdy zdevastovaný pozemek kultivujeme viditelně, svou modlitbou a obětí zasévaly životodárné semeno i do duší lidí a celé oblasti, která je tak bohatá jak na události krásné a inspirativní, tak na události temné a bolestné.

Podpořte nás nákupem našich výrobků na e-shopu:

galerie.karmeldrasty.eu